Буря виє, завиває
І сосновий бір трощить;
В хмарах блискавка палає,
Грім за громом палає,
Ніч то углем вся чорніє,
То як кров зачервоніє!

Дніпр клекоче, стогне, плаче
Й гриву сивую трясе;
Він реве й на камінь скаче,
Камінь рве, гризе, несе...
Грім, що гримне, в берег гряне —
З пущі полум'я прогляне.

Те не дивно, що так шумно,
Що раз по раз блись та гряк!
Те дивніш: співає сумно
Над Дніпром старий козак;
Пісня з вітром розлітає,
Мов той вітер братом має...

"Грім напусти на нас, боже, спали нас в пожарі,
Бо і в мені, і в бандурі вже глас замирає!
Вже не гримітиме, вже не горітиме, як в хмарі,
Пісня в народі, бо вже наша мова конає!
Хай же грім нас почує, що в хмарах кочує;
Хай наш голос далеко по вітру несе,
Поки вітром, як лист, нас з землі не стрясе;
Хай і Дніпр стародавній д'нас пісню почує,
Поки він нас в море не внесе, не вкине,
Поки мова й голос в нас дотла не згине!
Хай луною по степові голос іде
І по пущах дніпровських між звір'ям гуде!

Може, звір, може, й бір,
Степ та вітер, море й Дніпр,
Може, хмара,
Грім і кара
І банудуру, і мене
Козакові спом'яне!

Як сивий степ білітиме,
Як чорний бір шумітиме,
Як звір в пущах ревітиме,
Як блискавка в хмарах-хмарах
Кров'ю заснується,
Грім додолу в карах-карах
Грякне — й все займеться,
І старий Дніпр в чварах-чварах
Встане й озоветься...
Може, і пісня з вітром ходитиме,
Дійде до серця, серце палатиме;
Може, й бандуру ще хто учує,
Й серце заниє затоскує...
І бандуру, і мене
Козаченько спом'яне!"
Буря виє, завиває
І сосновий бір трощить;
В хмарах блискавка палає
Ніч то углем вся зчорніє,
То як кров зачервоніє!

Дніпр клекоче, стогне, плаче
Й гриву сивую трясе;
Він реве й на камінь скаче,
Камінь рве, гризе, несе.
Грім, що гримне, в берег гряне —
З хвилі бандура прогляне!

Запалало і — стемніло...
Застогнало в небесах...
Хлинув дощ... Загомоніло
На горах, полях, в борах...
Старця й бандури немає,
Пісня по миру літає!